

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 938/2017
28.09.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела шумска крађа у саизвршилаштву из члана 275. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Богдановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 4К 545/14 од 16.01.2017. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 77/17 од 25.05.2017. године, у седници већа одржаној 28.09.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Богдановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 4К 545/14 од 16.01.2017. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 77/17 од 25.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу 4К 545/14 од 16.01.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим да је заједно са окривљенима ББ и окривљеним ВВ, извршио кривично дело шумска крађа у саизвршилаштву из члана 275. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци. Окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом извршења. Оштећени ДД је упућен да имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 77/17 од 25.05.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног ББ, окривљеног АА и окривљеног ВВ, адвоката Драгана Богдановића, а пресуда Основног суда у Крушевцу 4К 545/14 од 16.01.2017. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Богдановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка

1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да је доношењем побијаних пресуда учињена повреда члана 16. став 5. ЗКП, тј. повреда процесног начела *in dubio pro reo*, јер сматра да постоји сумња у погледу одлучне чињенице - да су окривљени оборили стабла у шуми оштећеног, а која чињеница представља обележје кривичног дела шумска крађа, и чије постојање, према наводима захтева, суд није могао утврдити са степеном извесности.

Поред тога, бранилац у уводу захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а у образложењу захтева наводи да изведени докази, и то одбране окривљених, који у целости негирају извршење кривичног дела, као и искази сведока, да нико од истих није видео окривљене како ради крађе обарају стабла у шуми оштећеног, јасно указују да се утврђено чињенично стање, не може подвести под законски опис кривичног дела шумска крађа, с обзиром да је обарање стабала обележје овог кривичног дела, те без остварености свих елемената, нема ни тог кривичног дела. У конкретном случају, према ставу браниоца, у радњама окривљеног би се евентуално могла стећи обележја кривичног дела крађа, али не и кривичног дела шумска крађа, јер нема доказа да су окривљени критичном приликом оборили стабла у шуми оштећеног.

Изнетим наводима, бранилац формално истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, указујући истовремено и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, иако је тако не означава, али по оцени овог суда, исти суштински оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, и на сопственој верзији утврђеног чињеничног стања, изводи закључак у погледу правне квалификације.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 16. став 5. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног, оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић